

Odmev iz Afrike

Misijonski list s prilogo „Klaverjev misijonski koledar“.

Odmev iz Afrike

stane za vse leto
10 Din, 5 Lir, 60 am.
cts, 2'50 Šil; s prilogo

„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 Lir, 80 am. cts., 3'10 Šil. — Naročila in milodare, prosimo, naslavljajte na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkeva ul. 1. (Ček. št. 10.887). — Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16. — Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Za vse

naše ljube dobrotnike in naročnike se vsaki dan mnogo moli ter se prosi zanje božjega varstva in blagoslova! Božje Srce Jezusovo naj tisočero povrne vsak dar!

500 svetih maš vsako leto

opravijo afriški škofje in misijonarji za vse naročnike „Odmeva iz Afrike“ in „Zamorčka“ in za ljube dobrotnike ubogih afriških misijonov. Ta nebeška rosa se razliva tudi nad vse vaše drage.

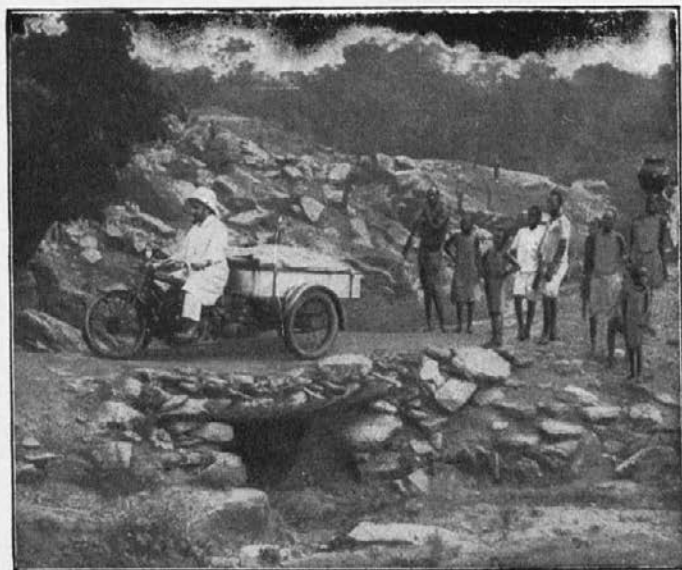
Hvaležna Družba sv. Petra Klaverja.

VSEBINA:

Da rešimo življenje misijonarjev. — Vidni uspehi mladega misijona. — Od skrajnega juga črne Afrike. — Plačilni dan in prazna blagajna. — Glas iz kroga čitateljev. — Bog plačaj za katekizem. — Vzgojno delo v Matjesklofu. — Kratka misijonska poročila. — Blagor mrtvim, ki v Gospodu zaspe. — Uslišane molitve.

Priporočila v molitev.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinem, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, sv. Juda Tadeju in služ. b. Mariji Tereziji Ledochowski in drugim patronom: M. O. Ljubljana, v neki zelo važni zadevi, S. K. Obrež za zdravje in potrebne čednosti, M. H. Sv. Lenart, M. Š. Ljubljana v neki hišni zadevi, F. K. Maribor, za zdravje trem osebam, družina B. K. Z. v neki težki zadevi, I. K. Marikor, za dušno in telesno zdravje, J. S. Ljubljana za pomoč v važni zadevi, A. M. J. za ljubo zdravje in srečno zadnjo uro, L. T. Avsenk, Z. S. Ljubljana, za dobro službo, F. Kramar, Poljane za dušni mir in srečno smrt in druge važne potrebe, N. N. za zdravje in spreobrnjenje brata, N. N. za zdravje, N. N. Ljubljana za spreobrnjenje neke osebe, N. N. za pravo spoznanje, N. N. z Gorenjskega, za zdravje in dober uspeh v šoli, N. N. za spreobrnjenje neke osebe, M. N. Ljubljana, za zdravje, V. V. Brod, za zdravje, J. S. v neki zadevi, N. J. za dobitve izgubljene stvari, S. M. za zdravje bolne sestre, M. A. M. Petrovci za pomoč v gmotnih zadevah, Z. E. A. K. M. Sv. Jurij pri Zid. mostu za zdravje in srečo in mir pri hiši (dar po 4 Din), Z. A. sv. Petru Klaverju dar 7 Din, I. V. Št. Vid za spreobrnjenje in zdravje, R. K. Amerika v neki posebni zadevi, J. S. Koroško za pomoč v gmotnih zadevah.

Z motornim kolesom prištedi misijonar čas, moči in denar. Vsaki dan mora odriniti v drugo misijonsko postajo.

Da ohranimo dragoceno življenje ubogih misijonarjev.

Oklic P. Nikolaja iz Družbe Marijine, misijonarja v Shire.

V belem talarju, na glavi tropiški klobuk s širokimi kraji, tako stoji pred nami afriški misijonar. S palico v roki hiti čez goro in dolino in išče kot duhovni pastir ovc, ki so brez pastirjev in hodijo izven duhovne ovčje staje. Tropiško solnce žareče pripeka in ga žge s svojimi žarki, noge ima žuljave, toda on hiti dalje.

Pride pa dan, ko mu opešajo telesne moči. Zgrudi se izčrpan in do smrti utrujen, še predno je začel uživati sadove svojega truda, deset ali dvajset let prezgodaj. In vendar je žetev zrela, delavcev pa tako malo!

Ako bi imel vsaj kako moderno vozilo na razpolago, na primer motorno kolo! Vsak misijonar bi ga moral imeti! Mnogo hrabrih življenskih junakov, ki bi lahko še delovali, je že zdavnaj v grobu. Kako mnogo dobrega bi lahko še storili!

V Osrednji Afriki med južnim delom jezera Nyassa in Zambezi leži misijon Shire. Misijon ima svoje ime po reki, ki teče podolgem skozi misijon v dolžini 350 milj.

Leta 1900 je sv. Oče ta misijon izročil „Očetom Družbe Marijine.“ Ta red je bil ustanovljen v začetku 17. stoletja. Ustanovil ga je blaženi Grignon de Montfort.

Vikarijat Shire je tako obsežen kot Belgija in Holandija skupaj ter šteje po zadnjem štetju en milijon prebivalcev. Prav gotovo je tu potrebnih trinajst misijonskih duhovnikov, ki v resnici prav pridno delujejo in se duhovno trudijo v potu svojega obraza. Z drugo besedo: Vodijo ljuto borbo zoper hudobnega duha in njegove brezbožne pomočnike. Zato pa Bog daje uspeha njih delu in prizadevanju. V dokaz temu naj služi sledeča razpredelba.

Danes je v misijonu Shire trinajst misijonskih duhovnikov, pet hiš za redovne sestre „Hčerke modrosti“, petdeset pomožnih postaj, ki bodo prej ali slej postale samostojni misijoni, potem kongregacija laičkih bratov domačinov, kongregacija sester domačink „Dekle Gospodove“, deški seminar s petinsedemdesetimi gojenci. Devet jih študira sedaj v Tabora, Tanganjika, v velikem seminarju, drugi bodo kmalu začeli istotam s svojim studijem, petsto šol in skoro toliko kapel, ki so vzgajališča za nove kristjane, petdesettisoč krščencev, od katerih jih 40-tisoč še živi. Nekako toliko je tudi naših katehumenov. Vsako leto, zlasti po vojski, imamo pettisoč krstov, 450 tisoč sv. spovedi in 500 tisoč sv. obhajil.

Ali naj nas to ne veseli in vzpodbuja? Toda žal, imamo mnogo dolgov. Doslej so bili naši kristjani po navadi zvesti svoji obljubi in je izvanredno majhno število onih, ki so začeli zopet pagansko živeti. Kaj pa bo čez deset ali dvajset let, ako misijonar ne bo mogel za svojo čredo, razkropljeno na ozemlju, ki presega v širino celo škofijo v Evropi? Vse to delo pade pogosto na rame enega misijonarja! Ali naj bo zadovoljen z mesečnim obiskom kot je bil navadno dosedaj, ko pa je tedenski obisk neobhodno potreben? Prav gotovo ne! Misijonar bo moral v prihodnje, namesto da bi ob žgoči solčni vročini potoval peš, na vsak način potovati kako drugače.

Naš sv. oče Pij XI. je rekel pred kratkim nekemu misijonskemu škofu: Misijonarji naj se poslužujejo vseh modernih prevoznih sredstev in to najhitrejših, zato ker najmanj utrudijo, kakor so: kolo, motorno kolo, avto, letalo i. t. d. V kolikor pomagajo, da se kraljestvo božje hitreje razširi v daljave, da, preko vsega sveta, naj se na vsak način privzamejo v službo misijonstva. Zato je dolžnost vsakega katoličana, ki je res vnet za misijonstvo, da pomaga misijonarju, da si more ta vse

nabaviti, kar mu more prihraniti dušnih in telesnih moči v izvrševanju apostolata: zakaj življenje misijonarjevo je dragoceno.“

Ako smem govoriti še o sebi, naj povem tole: Ko sem lani novembra zapustil misijon v Shire v Nyasalandiji, kjer sem deloval dvaindvajset let, sem se napotil v domovino, ker sem bil docela izčrpan. V svojem misijon-skem delovanju sem moral toliko peš hoditi, da so mi noge popolnoma odpovedale. Često sem na svojih potovanjih obnemogel padel po tleh. Še danes se mi zdi čudno, da me niso požrle divje zveri, levi, leopardi in hijene, ko so šle za svojim plenom, jaz pa sem med tem ležal po cele ure na tleh sredi divje puščave. Res, Bog sam čuje nad svojimi misijonarji. Ako bi imel motorno kolo, bi vsega tega ne bilo treba . . .

Marsikak misijonar bi mogel o sebi kaj podobnega povedati.

Zato se pa zaupljivo obračam do bralcev „Odmeva“ in jih prosim: Pomagajte misijonarjem, da bodo mogli nakupiti motornih koles in drugih modernih prevoznih sredstev. Že v naprej se zahvaljujem vsem dobrim dušam, ki bodo kaj prispevale v ta namen, čeprav samo v manjši meri in pripomogle, da si bodo misijonarji prevozna sredstva lažje omislili. Vse dobro, ki se bo izvršilo s pomočjo teh vozil, bo Bog zaračunal v zaslužnje. Gotovo bo mnogo duš tako rešenih in se bodo tudi te duše za svoje rešenje imele zahvaliti za Bogom Vam v prvi vrsti.

Opomba uredništva: Leta 1931 se je 17 misijonarjev priporočilo Klaverjevi družbi za nabavo avta, 19 pa za nabavo motornega kolesa. Ne kaže pa, da bi kdo pošiljal Klaverjevi družbi stare ali obrabljene avtomobile ali motorna kolesa, ki bi bila komaj toliko vredna, kolikor bi stali prevozni stroški.

Vidni uspehi mladega misijona.

(Belgijski Kongo.)

Pismo P. Deckempener-ja, lazarista.

Naš mali misijon se je prav dobro razvil, čeprav nam manjka osebja. Pretekli mesec nas je doletela velika izguba vsled smrti izvrstnega misijonarja. Utonil je ob nekem viharju na jezeru Tumba, ko je potoval v nek dozdaj čisto neznan kraj na misijonsko pot. Dozdaj smo

ustanovili eno novo postajo, prejšnje pa prav dobro uspevajo. Prav lepo uspeva delo usmiljenih sester: šole, delavnice, lekarne za reveže, otroški vrtci i. t. d. in imamo

Palmov gaj v Kongu.

upanje, da bodo v prihodnje še bolj. Vzgoja deklic, ki smo jo pred dohodom sester bolj ali manj zanemarili, je

res nekaj, kar je neobhodno potrebno, ako hočemo ljudstvo izpreobrniti. Čeprav so se glavarji precej ustavljali, je prišlo mnogo deklic in celo žena, ki se pri sestrah prav dobro počutijo. Mnogo jih je bilo krščenih in smo jih potem za par tednov pustili domov, pa so se potem vsi vrnili, da so hodili k pouku krščanskega nauka. Tudi naši dečki so vedno boljši. Bolj pridno delajo, bodisi telesno, bodisi dušno. So pač otroci puščave, a vedno bolj razumejo, kaj se to pravi: premagati samega sebe. Izprva smo jih le težko pridržali v misijonu, kar nam je dalo povod, da smo podaljšali pouk na zunanjih postajah.

Tudi materijelno se je v našem misijonu marsikaj izpremenilo. Poleg ogromnih, a vseeno nevarnih poslopij iz gline, vstajajo že tu in tam zidana poslopja, najprvo v Jerebu, potem v Bikoro. 1. julija smo položili temeljni kamen za bolnišnico. Kmalu bomo mogli sprejemati bolnike, ki bodo v higijenskem oziru z vsem preskrbljeni. Bolniki so bili doslej vedno prisiljeni, da so se zatekali v bolnišnice k nekatoličanom.

Velik del zaslug, da naše delo prospeva, gre Družbi sv. Petra Klaverja in njim velikodušnim dobrotnikom in dobrotnicam. Vedno bomo zanje molili in tudi druge navajali k molitvi.

Od skrajnega juga črne Afrike.

Pismo škofa Neumana, palatinca, Oudshoorn.

„Naj Vam izrazim svojo prisrčno in odkritosrčno zahvalo za dar, ki ste ga poslali. Ljubi Bog naj poplača tisočkrat vsem misijonskim dobrotnikom. V tem smislu bomo jaz in moji misijonarji vsak dan molili. Lahko si mislite, kako dobrodošle so nam take pošiljatve ob takih časih, kot so sedaj; to je res rešitev ob največji potrebi. Tudi v Južni Afriki vsak dan bolj čutimo težo časa. Za poljske pridelke ni dobiti pravega kupca in plače.

Hvala Bogu, misijonsko delo navzlic težkočam prav lepo uspeva. V januarju smo otvorili misijon v Kuysni. Ker so v malem mestecu bile že tri šole za črnce, nismo mogli veliko upati. Toda že prvi dan je prišlo 40 otrok. To število je od takrat zelo narastlo. Mnogo otrok prihaja zelo od daleč; pota pa so po teh hribovitih krajih vse prej ko lepa. Mnogo odraslih hodi v cerkev in k verskemu pouku.

1 marca sem prevzel sedem novih pokrajin od „Vzhodnega Vikarijata“ (Kaptat). S tem se je naš delokrog povečal za 29.249 km² in 91.083 prebivalcev. Na vsem tem velikem prostoru sta sedaj le dve postaji, ena izmed teh je že eno leto nezasedena. Poleg teh je še ena gospodinjstva šola za deklice, ki jo vodijo dominikanke. V šoli je prostora le za nezatno število gojenk. Torej dela dovolj in prostora za udejstvovanje.

Zlasti dobro se razvija postaja George, ki je stara šele 2 leti. Leži v lokaciji Rosemoor. Nedavno sem tamkaj prvič birmoval 86 otrok. Tudi moj brat Banmeister deluje tam. Sirotišnica, ki ima prostora za 40 otrok, je že zdavnaj premajhna. Moral sem se odločiti, da jo razširim. Nova bo stala 600 funtov šterlingov, kar ni malenkost. — Najnovejši v Rosemoor-u je otroški časopis v Afrikans-u, ki ga pomnožujemo s posebnim aparatom in izhaja sedaj v 400 izvodih. Je pač vsak začetek težak.

* * *

Dekletom, ki imajo res poklic za redovniški stan in posebno ljubezen do misijonov in veliko vnemo za reševanje duš, priporočamo knjižico „Poklic pomožne misijonarke za Afriko.“ Knjižico je spisala ustanoviteljica Klaverjeve družbe, božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska. V knjižici je jasno in kratko razloženo, kako lep, zaslužen je požrtvovalni apostolski poklic. Dobi se za Din 4:50 pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Plačilni dan in — prazna blagajna.

15. avgust je bil plačilni dan za naše katehiste. Ni sem vedel, kaj naj počnem, ker nisem imel prav nič denarja. Katehisti pa so nujno potrebovali denar, ker so morali plačati svoje davke, 80 dinarjev vsak. Prosil sem jih, naj potrpijo, ker da nimam denarja. Silno težko sem jim to rekel, ker se je bati, da bi izgubili zaupanje do nas. Toda, kaj naj storim? Zdaj pa ste mi prišli Vi na pomoč in bom mogel plačati katehiste in povrh še njih davke. Prirčna Vam hvala za to.

P. Kerkhoff, misijonar v Mill-Hill-u, Ramagunga.

Glas iz kroga čitateljev.

Svetovna beda se oglašča polagoma po vseh deželah.

Gospodarska stiska bo pritisnila prav gotovo in zelo občutno tudi v naše ljube misijonske kraje. Jaz mislim, da bodo imeli afriški misijoni v tem oziru največ prestati, zato ker more Afrika sama iz sebe proizvajati tako malo pripomočkov. (Op. uredništva: Beda že sedaj v Afriki strahovito gospodari.)

Ali moremo, ali smemo to mirno gledati? Slabi katoličani bi bili, ako bi nam stiska misijonov ne šla do srca, kajti tudi nam veljajo besede Gospodove: „Pojdite po vsem svetu.“ Ker pa ne more vsak sam iti v svet, naj vsaj sodeluje, da bodo tisti, ki so se odzvali svojemu poklicu, dobili podpore, ki so jo potrebni.

Dragi čitatelj! Glej, toliko cvetočih krščanskih občin, ki so nastale po tolikem trudu in po toliko letih neprestanega misijonskega dela, bi utegnile propasti le zato, ker se jih mi, ki smo materijalno na boljšem, ne usmili-mo. Koliko duš se bo pogubilo, ako mi izdatno ne pomagamo. Poznam bedo, zakaj na lastni koži jo čutim, a navzlic temu dobim priliko, da še kaj storim za tiste, ki so izmed ubogih najubožnejši. Prav zares: vsak dan 25 par, pa je na leto domalega 100 din. Ako več, tem bolje. Kar po parah nabiraj, pa boš videl da boš lahko poslal misijonom stotake, ako ne jurjev. Zato vse odvišne pare na stran za misijone. Nekoliko si odreči kako stvar, ki ti je sicer ljuba, a ne neobhodno potrebna. Sam izračunaj, koliko bi zneslo na mesec, ako bi si vsak dan odrekel le eno smotko ali par cigaret. Ena tablica čokolade na mesec manj — koliko bi to zneslo za misijone! Vrček piva ali četrt vina na mesec manj: tebi ne bo nikaka škoda, misijonom bo dobiček. Recimo, da bi vse to vršilo 100 ljudi, ali tisoč, ali, kar Bog daj, 10 tisoč, to bi prišlo Klaverjevi družbi denarja v blagajno, tistim pa, ki bi jim te svote poslali, bi bilo pomagano, da bi rešili mnogo duš več kot jih bodo sicer mogli.

Torej dragi čitatelji, poskusimo enkrat to izvesti, ljubemu Jezusu na ljubo. Upam, da bodo te vrstice našle „odmev“ v prid ubogim afriškim misijonom.

M., na praznik sv. Treh kraljev.

K.

Bog plačaj za katekizem!

Pismo apostolskega prefekta msgr. Wartenar-ja, iz misijonske družbe v Mill-Hill-u.

Molitveniki v jeziku Lomongo, ki ste nam jih poslali, so prav lepi in so se jih naši kristjani že privadili. Nedavno sem imel v rokah tudi katekizem v tem jeziku, ki ga sedaj za nas tiskate. Gotovo bo vsak vesel, ki ga bo videl. Nisem mislil, da bi bilo mogoče sestaviti katekizem tako zajemljivo kot je ta sestavljen. In tudi zunanja oblika tako praktična. Ovoj priprost ali zelo priročen, tisk jasen, papir dober, polno slik, ki pojasnjujejo besedilo, da je bolj razumljivo. Bog Vas blagoslovi in Vam poplačaj za to!

Vzgojno delo v Matjesklofu.

Pismo sestre Frančiške Terezije, oblatinje sv. Frančiška Saleškega.

Tisočera zahvala za denar, ki ste ga nam blagovolili poslati. Naš misijon je bil te podpore silno potreben; zato smo Vam zanjo iz srca hvaležni. Vsemogočni Bog naj Vam poplača, ker le On to more.

Tisti dan, ko smo prejeli, Vaš dragoceni dar smo nanovo sprejeli 6 revnih otrok, izmed katerih so trije še pogani. Drugi trije so bili sicer krščeni, toda o ljubem Bogu niso prav nič vedeli. To so otroci puščave in sicer puščave Kalahari. Zdaj jih katoliško vzgajamo v naši sirotišnici in bodo najbrž ostali 5 let pri nas.

Zdaj preskrbujemo 7 otrok s hrano in stanovanjem, treh pa še ta teden pričakujemo. V šoli je 128 otrok od I. do VI. razreda. Ako bodo nekateri srečno prekoračili VI. stopinjo, jih bomo poslali na učiteljsko pripravnico, kjer se bodo morali 3 leta učiti, da bodo potem priznani za učitelje. Tri otroke te stopinje imamo v zgoraj imenovani šoli; dve od teh sta že postulantinji. Izučili jih bomo za učiteljice, ker misijon potrebuje črnih učiteljic, da zadosti zahtevam vlade. Ako nimamo katoliških učiteljic na naših šolah, se zna zgoditi, da bi vlada imenovala protestantskih učiteljic za katoliške šole, kar bi pomenilo veliko duhovno škodo za naš misijon in za duše naših otrok. Čeprav nas stroški zelo žulijo (plačujemo 7—10 lir za eno deklico na tem zavodu četrletno), vendar radi to žrtvujemo, ker gre za blagor duš.

Sestra Dora bo dokončala svoj nauk v decembru, potem se bo vrnila k nam kot diplomirana učiteljica.

Seveda, izven šole pa nam mora pomagati tudi pri vseh drugih hišnih delih — in tudi pri zidanju, kot to vidite

Črne in bele sestre pomagajo pri zidanju misijonske šole.

na poleg stoječi sliki. Res, hvaležno delo je to, vzgajati sestre domačinke.

Dora je že 3 leta postulantinja in nam zelo vdana. Ima le eno željo: da bi živel in umrla za misijon, kjer

se je vzgajala od 6 leta dalje. Je zelo pametna in požrtvovalna, kakor rojena je za učiteljico. Otroci jo imajo zelo radi, ker zna ž njimi občevati. Ona bo naši šoli v veliko oporo.

V novicijatu jih je vedno več. Dve aspirantini sta bili sedaj sprejeti, tako da bo sedaj vseh sestrâ iz puščave devet. Zelo so vesele, da morejo Bogu služiti v tem poklicu.

Prosim Vas, molite, da bi ostale vse dobre, pobožne in nesebične in bi goreče delale za širjenje božjega kraljestva med svojim domačim ljudstvom.

Kratka misijonska poročila.

Msgr. Vogel, palotinec, Queenstown: Vaša pošiljatev je prišla zopet o pravem času. Tako je, kot da Vas moj generalni prokurator sv. Jožef zdajpazdaj opozori na moj revni kaferski misijon. Njemu in Vam tisočera zahvala in Bog plačaj. Finančna kriza sveta se kaže strahovito tudi v najbolj oddaljenem misijonu. Misijonski predstojnik se v skrbeh ozira po pomoči. Kako hvaležen je dobrotnikom in prijateljem za podporo.

Bog je tudi to leto blagoslovil delo mojih misijonarjev in misijonskih sester. V svojem zadnjem poročilu na propagando sem mogel zaznamovati porastek kristjanov na 200. Tudi šolskih otrok je vedno več; zdaj jih je 1200. Katehistov je 10, učiteljev 20. To je sicer razveseljivo dejstvo; vendar šola in vzdrževanje učiteljev zelo obremenuje mojo ubogo blagajno. Izmed mojih osmih postaj se niti ena ne mora sama vzdržati. Toda Bog, za čigar stvar se borimo, nas ne bo pustil na cedilu: to je moja tolažba!

P. Evgen, Kilimandžaro: Pred nekaj meseci sem Vas prosil za motorno kolo. Po Vaši dobroti in dobrem sreču našega apost. vikarja se je spremenilo v avto, tako, da morem sedaj naše kristjane vsak mesec obiskati. Na nekem prostoru, ki ga dolgo nismo mogli dobiti, smo sedaj sezidali cerkev. Prodajali smo zelenjavo in sadje, da smo mogli s tem

plačevati delavce. Nimamo pa paramentov, mašnih posod in zvona. Kristjani in pogani so že nekaj zbrali za zvon, toda je še mnogo premalo. Ali bi nam mogli Vi kaj pomagati? Radi bi obesili v cerkvi velikih podob z versko vsebino, kajti zamorci so kakor otroci in ljubijo to, kar s čuti zaznavajo.

P. Odo. Braun, benediktinec, misijon Lundu: Pričakujemo sester za naš misijon. Moramo pa jim dati vsaj kako kočo za stanovanje; zato žgemo opeko. 50.000 jo je že našgane. Potrebnovali jo pa bomo najmanj 200 tisoč. Prihodnje dni bo prišel še en brat, ki bo vodil zidanje. Zelo se veselim, da bodo sestre prišle, ker bodo mogle storiti mnogo dobrega. Skrbele bodo za bolnike, vzgajale bodo žensko mladino in vodile šolo. Tako od vzamejo misijonarju mnogo dela in se on tem laže posveti dušnemu pastirstvu. — Ako ne bodo izostali mili darovi, upam, da bom prihodnje leto mogel na naši novi postaji Mango začeti zidati hišo za sestre. Tudi tu nujno potrebujemo sester, ker Mango leži v čisto krivoverski okolici. Zdaj je še upanje, da se bo mogel tu ustanoviti katoliški misijon. Upam celo, da bomo po nekaj letih prekosili vse krivoverske misijone. Zato mnogo upam in se zanašam na sodelovanje sester.

P. Lobreyer, misijon Bethlehem, Južna Afrika: Jezus je tu

v našem Betlehemu še revnejši kot je bil ob svojem rojstvu. Naša revščina nas je ovirala, da misijon ni napredoval tako, kot bi bili radi. P. Boehnisch je bil res mož na svojem mestu; pa ga je Bog k sebi vzel. — Čaka nas še obilo dela. V okolici je treba orati še ledino. Povsod hočejo zamorci cerkva in šol, pa jih vedno tolažimo na prihodnost. Upamo in molimo, da bi nas tudi to pot sv. 3 kralji rešili iz zadrege, da bi mogli napredovati.

Sestra Ivana Gabrijela, usmiljenka. Tulear, Madagaskar: Kako naj Vam popišem svoje veselo presenečenje, ko sem včeraj prejela tako ugodno sporočilo? Ne vem, kako bi se zahvalila v izbranih besedah za Vašo veliko naklonjenost, zlasti za prelepe evangeljske knjige. Svojo zahvalo položim v Sree Jezusa in Marije. Ko bi Vi vedeli, kako ste nas vse razveselili s tako lepimi evangeljskimi knjigami, ki jih bomo zelo varovali, da se ne pomažejo.

Sestra Armella, Luluaburg: Začeli smo zidati novicijat za naše sestre domačinke, oblatinje milosrčnosti. Bodo nam v veliko pomoč pri izpreobračanju svojih rojakinj. Naše tri postulantinje so se trdno odločile, da se bodo popolnoma Bogu posvetile. Kmalu bodo preoblečene; ena bo pa nanovo sprejeta kot postulantinja. Tu je mnogo dobrih samostanskih poklicev. Kakor hitro bo prostor, bomo lahko

sprejeli mnogo bogoljubnih in požrtvovalnih duš.

Praznik Kristusa Kralja smo tu prav slovesno obhajali. Potem so bile petdnevne duhovne vaje za zakonske, ki so se jih naši kristjani prav navdušeno udeleževali. V našem otroškem vrteu imamo 46 malčkov, ki niso 1 leto stari. Hvalo Bogu, v zadnjih letih ni nobeden teh otrok umrl. V naši šoli je 620 otrok. Deklice ljubijo zlasti ženska ročna dela. Uče se šivati, plesti, kvačkati itd. Tudi odrasla dekleta pridejo blizu in imamo na ta način priliko, da jih izobrazimo in usposobimo za dobre matere. Vse naše ustanove priporočamo v molitev in podporo.

P. Jožef iz kongregacije sv. Duha, Senegambija: „Dohod in ustoličenje krasne sohe Brezmadežne, ki nam jo je darovala neka blaga dobrotnica, je bil za novokrščence povod veselja; celo pagani so se veselili, kajti tudi mnogi teh so hoteli videti in pozdraviti soho. Na stojalu pred kipom gore sveče v čast Brezmadežni. Sadovi našega prizadevanja so tolažilni. Ravnokar smo nastanili dva katehista za dve mohamedanski vasi, ki ste že zdavnaj prisili za versko pomoč. Zdjaj bomo mogli nabaviti vse potrebno za malo kapelico, ker ste nam poslali darov. Brez primejnega zbirališča pač ni pričakovati uspehov. Mi vedno zvesto molimo za nam tako drago Klaverjevo družbo.

„Blagor mrtvim, ki zaspe v Gospodu.“

Piše P. Rudler iz kongregacije sv. Duha.

Štefan Makala je zvest služabnik v našem misijonu in je bil še kot otrok l. 1878 na sejmu v Bagamoyu odkupljen. Odkupil ga je P. Štefan Baur. Ker ni poznal ne očeta ne matere, je bil srečen in vesel, da je našel v misijonarjih ljubeznive očete. Štefan je bil nadarjen in moder, zato so ga dali v Zanzibar. Učil se je mizarstva pod spretnim vodstvom vrlih bratov Céré in Ciry, ki še sedaj

živita v našem vikarijatu. V prostem času se je Štefan vadil na harmoniju. Pozneje je misijonarjem v Tangi in Mingano zelo veliko pomagal. Tu je prebil vse ostalo življenje. Zadnja leta je zlasti pomagal pri ustanovitvi nove misijonske postaje v Potne in ni zahteval za svoje delo nikakega plačila. Njegova žena Pija je bila poprej tudi sužnja in je bila odkupljena v Bagamoyo. Ostala mu je zvesta do njegove smrti. Zdaj je vdova, že precej v letih, in živi brez otrok v bližini misijona, neprestano moli za blagoslov iz nebes, ki naj bi spremljal delovanje misijonarjev. Že mnogo let je bil Štefan vpisan v glavno bratovščino presv. Srca, nosil je blagoslovljeno svetinjo

Misijonar deli umirajočemu zadnjo tolažbo.

zelo pobožno in je skoro vsak dan pristopal k sv. obhajilu. Tudi je zelo častil Mater božjo, zlasti nje brezmadežno Srce in zaupal nanjo kot pribežališče grešnikov.

Nekoliko pred Štefanovo smrtjo sem bil jaz na apostolskem potovanju; toda ljubi Bog ni hotel, da bi ta njegov zvesti služabnik umrl brez sv. zakramentov za umirajoče. Ko je bil nevarno bolan in je čutil, da se mu bliža zadnja ura, se je priporočil Materi božji, da bi mu pomagala, da bo ob zadnji uri duhovnik stal ob njegovi postelji. Po načrtu, ki sem ga bil napravil, bi se jaz tedaj še ne bil mogel vrniti v misijon. Toda po usmiljeni božji Previdnosti sem vsled neke nezgode moral iti v bolnišnico v Nairobi. To pa je zvedel eden naših prijateljev, vnet katoličan, in mi je dvakrat poslal svoj avto,

da bi me spravil domov. Prvič me avto ni dobil. Drugič pa me je vendarle našel in sem moral, hočeš nočeš, sestivati in zaenkrat opustiti misel na svoje apostolsko potovanje. Drugi dan po svojem dohodu sem bolnika previdel za zadnjo uro. Potem je umrl kot svetnik z nasmehom na ustnicah in čudovito miren. Ljuba Mati božja je uslišala zadnjo željo svojega zvestega otroka.

Še danes me veseli, ko se spomnim na neko drugo zadevo. Namreč, kako je lepo umrl nek ubog zamorec, ki je bil prišel 1200 km daleč iz osrednje Afrike, da bi ob obrežju dobil delo. Bil je približno 23 let star. Zavratna bolezen ga je napadla, ko je delal na plantažah nekega Evropejca. Prinesli so ga v bolnico v Panga. Kmalu je ušel iz bolnice, da bi obiskal svoje prijatelje in tovariše. Pa se mu je bolezen povrnila. Čul je, da je v bližini katoliški misijon, kjer da imajo misijonarji malo bolnišnico, in je prosil, naj mu pokažejo tja. Njegovi prijatelji so ga hoteli peljati v protestantovski misijon, toda mladenič je vztrajal na tem, da ga dovedejo k nam, kar se je tudi zgodilo. To pa je bil zanj začetek pota proti nebesom.

Po človeško je bilo nemogoče, da bi mu mogli rešiti življenje, ker se je bila bolezen zelo razpasla in zastarela. Prosil me je zdravila za svoje bolno telo in je obenem želel, naj ga poučim v sv. veri. Obljubil je, da hoče, ako ozdravi, za vedno ostati v misijonu. Bil je zelo nadarjen; zato ni bilo težave, da sem ga poučil v najvažnejših resnicah naše sv. vere. Ko sem videl, kako mu pojemajo moči, sem mu svetoval, naj prejme sv. krst. Res sem ga krstil ob 1. popoldne na preddan brezmadežnega Spočetja Marijinega. Prejel je tudi sv. obhajilo kot zadnjo Popotnico ter sem ga dal naposled še v sv. poslednje olje. Sprejel sem ga še v škapulirsko bratovščino karmelske Matere božje in mu podelil odpustke za umirajoče. Poljubljal je križ, držeč ga v svojih oslabeledih rokah in govoril: „Srce Jezusovo, jaz te ljubim in se ti zahvaljujem za milosti, ki sem jih bil deležen. Sv. Jožef, moj zvesti varuh, prosí zame. Srce Marije, patrone misijonov, hvala ti bodi!“ Živel je še do jutra, ob 3. zjutraj pa je mirno umrl. Ko je še živel, so otroci stali vedno okrog njegove postelje in so me poklicali vselej, kadar se mu je poslabšalo, da sem molil molitve za umirajoče. Res, Marija je prišla in utrgala to belo afriško cvetko.

Ali ni čudovito, kako milost božja tako obilno obiskuje te ljudi, ki so od drugih tako pozabljeni in zapuščeni? O, prosite z nami vred Marijo, da nam doveče še mnogo ubogih zamorcev, da jih vodimo po najkrajšem potu do nebes.

Ker nisem imel mrtvaškega prta, da bi umrlega pokopal, sem vzel staro in strgano albo (mašno srajco) iz zakristije, sem jo razrezal na več kosov in truplo vanje zavil. Sam sem reven, a rad dam vse, kar morem pogrešati, za bolnike in reveže mojega misijona.

Javno se zahklujem služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski za takojšnjo pomoč v bolezni. Nadalje sem se zatekla k njej v obupnem položaju, v katerem so se nahajali moji sorodniki. Ni bilo nobene človeške pomoči več in ne izgleda za odvrnitev usodopolne nesreče, saj je bila cela družina že vržena izpod rodne strehe. Z zaupanjem sem se v molitvi z možem zatekla k tej služabnici Božji za pomoč v tej sili, priporočala tudi nesrečni družini zaupanje do nje, obljubila skromen dar in kljub, po človeški sodbi nemogoči rešitvi, se je zadeva za ubogo družino srečno rešila. Vse bralce Odmeva naj pa prešinja trdna zavest, da prošnja do služabnice božje nikoli ni zastoj in naj z vso vnemo razširjajo zaupanje do nje, katera tako rada pomaga vsem.

Z. Z. Novo mesto.

Noga me je tako hudo bolela, da nisem mogla več v cerkev. Zatekla sem se k Mariji Tereziji „mamiči zamorčkov“ in položila njeno relikvijo na boleče mesto. Že drugi dan sem lahko hodila brez bergelj v cerkev k misijonu in sedaj ne čutim nobene bolečine več. Zatekajte se k tej nebeški priprošnjici.

A. K. Budanje.

V hudi bolezni in bolečini sem se zatekel k Mariji Tereziji. Kmalu mi je odleglo in v par dneh sem bil popolnoma zdrav.

J. F. M. Sobota.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v važni zadevi.

D. T. Javorje.

V zahvalo M. Ter. Ledóchovski za uslišano prošnjo pošiljamo misijonski dar in se ji še nadalje priporočamo.

Rodbina Krajnc.

V neki važni zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem.

M. G. Maribor.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

M. Š. G. Lakonce.

S zaupanjem sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji, da bi mi pomagala doseči moj poklic v samostan k neki misijonski družbi. Res mi je na izreden način pomagala in se ji sedaj vsa srečna in hvaležna zahvaljujem za to preveliko milost.

A. F.

Zatekla sem se v neki zadevi k Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Zahvaljujem se ji, pošiljam misijonski dar in se ji še priporočam.

A. D. Celje

V težki boleznii smo prosili Marijo Terezijo za pomoč. V teku dneva je bolezen ponehala ter se javno zahvaljujemo.

A. K. Radmirje,

Dveletni sinko mi je nevarno obolel. Priporočal sem ga služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in obljubil dar za misijone. Nepričakovano hitro mi je sinko ozdravel in se Mar. Ter. najiskrenejše zahvaljujem.

F. M. Ptujška gora.

Zahvalimo se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v zelo zamotani pravdi, katera je pa hvala Bogu, na priprošnjo služabnice božje dobro izpadla, kljub neverjetnim zaprekam.

Družina B. K. Z.

Zahvalim se Mariji Tereziji, ljubljenci božji, za veliko pomoč pri živini in darujem dar za misijone.

N. L. Ljubljana.

Mariji Tereziji se najsrčneje zahvaljujem za pomoč v neki važni zadevi in se ji še priporočam.

M. Š. Dolenja vas.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišane prošnje pošiljam mal dar za misijone in se še priporočam.

K. M. Kočevje.

V neki zadevi sem se priporočila Mariji Tereziji in bila uslišana, zakar se ji tu javno zahvaljujem.

R. M. Dobrišavas.

Bili smo v raznih nadlogah. Z zaupanjem smo se zatekli k Mariji Tereziji Ledóchowski da nam pomaga s svojo priprošnjo. Ni bilo zastoj. Danes se ji vsi skupaj pristréno zahvaljujemo s prošnjo, da nam še nadalje pomaga in varuje ljubo zdravje.

M. L. Vojnik.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za uslišano pomoč in se ji je še nadalje priporočam.

K. K. Zbelovska gora.

V zahvalo za pomoč, katero mi je naklonila Marija Terezija Ledochowska, pošiljam botrinski dar za krst zamorske deklice na ime „Marija“ in prosim objave v „Odmevi“.

O. F. Tržič.

Čitala sem v „Klaverjevem misijonskem koledarju“ o Mariji Tereziji Ledóchowski, kako da vsem rada pomaga. Tudi jaz sem se zatekla k njej v neki važni zadevi. Opravila sem devetdnevnicu in darovala nekaj malega za misijone, kolikor pač uboga dijakinja zmorem. Bila sem uslišana, zakar se služabnici božji najsrčneje zahvaljujem s prošnjo, da mi še nadalje pomaga. Kdorkoli je v stiski, priporočam mu, naj se k njej zateče in uslišan bo.

J. H. Maribor.

V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam botrinski dar na ime Marija Terezija.

T. K. Rošpok.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime „Anton“.

A. K. Sv. Marjeta.

Pomagala mi je služabnica božja v neki važni zadevi, zakar se ji iskreno zahvaljujem in prosim nadaljne pomoči.

A. R. Celje.

Pošiljam v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo misijonski dar.

Z. K.

Priporočila sem se Mariji Tereziji Ledóchowski v neki važni zadevi in sem bila uslišana. Zahvaljujem se ji in priporočam še nadalje.

M. Š. Jesenice.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za ljubo zdravje in pošiljam mal dar.

S. F. Ljubljana.

Iskrena hvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in pomoč v sili. Sledi misijonski dar.

M. O. Šk. Loka.

V neki zelo važni zadevi sem se priporočila Mariji Pomočnici in služabnici božji Mariji Tereziji. Kmalu sem bila uslišana in sedaj izpolnjujem svojo obljubo. Vsakemu priporočam, da se v stiski obrne k služabnici božji.

M. N. Ljubljana.

Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo.

T. M. Stehovec.

Zatekla sem se k Mariji Tereziji in mi je izprosilajubno zdravje, za kar se ji tu javno zahvaljujem.

M. K. Vel. Dole.

Tudi jaz sem se priporočila v potrebi služabnici božji in bila na njeno priprošnjo uslišana. Iz srca se ji zahvaljujem.

M. P. Sp. Gorče.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v boleznih in prosim objave.

N. N. Olševsek.

V moji boleznih sem se zatekla s prošnjo k služabnici božji Mar. Ter. Ledóchowski. Položila sem njeno podobico na glavo in mi je pomagala.

C. O. Vransko

Zahvaljujem se M. T. Ledóchowski za ljubo zdravje, katero se mi je zopet povrnilo, ko sem opravila devetdnevnično.

A. V. Maribor.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: S. M. Ljubljana, za srečen izid oper.; A. M. Egipt, v važni zadevi; N. N. Maribor, za pomoč v hudi bolezni; N. N. Ljubljana, za ljubo zdravje; A. H. na pljučih bolanega sina, pošljem še dar, če bo prošnja uslišana; E. S. Hodžica, za zdravje in dve družinski zadevi; J. I. Rifenberg, v neki zadevi; E. K. in J. K. iz T. v težkih denarnih razmerah in za dobro službo; N. N., v neki posebni zadevi; N. N. Bočna, v neki važni zadevi; M. S. in M. K. Ljubno za zdravje; A. Z. Apače, v neki družinski zadevi; F. F. Ivanjkovec, za zdravje sina, ki je hudo bolan; T. D. Sestrže, za vid slepemu otroku; L. B. Slov. Gorice, za zdravje; J. Š. za pomoč v volitvi stanu; A. N. Lakovec, za ozdravljenje brezupne bolezni; V. P. v neki posebni zadevi.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Predstavniki in odgovorni uredniki: prof. Fr. Sal. Watzl, Kranj.

Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jos. Linhart.

Podoba Križanega v misijonu.

Piše P. Briquet, misijonar v Kabgayi.

„Oče, dobri oče, pokaži mi vendar podobo, ki privabi človeku solze v oči, ko jo ogleduje! tako me nekega dne proseče nagovori 40 letni zamorec, vrl kristjan.

Ker ga nisem takoj umel, pristavi: „Zvedel sem, da si dobil pred kratkim, Kristusa v naravni velikosti; pa pravijo, da še nisi imel časa, postaviti podobe v cerkev.“

Mož je govoril resnico. Le malo jih je bilo navzočih, ko je dospela izredna pošiljatev in ki so imeli srečo videti in s pobožno ganjenostjo občudovati lepo podobo. In ti so potem to čudo pripovedovali svojim prijateljem in znancem: Si li videl, kaj je oče misijonar dobil iz Evrope? Jezusa, ki so ga hudobneži umorili in ki je daroval svoje življenje v zadoščenje za naše grehe,“ je šlo od ust do ust.

Drage volje ugodim torej njegovi pobožni želji ter ga povedem v sobo, kjer se je začasno nahajala podoba. Opazoval sem dobrega moža, kakšen vtis bo napravil nanj pogled na trpečega Odrešenika. Obstal je zavzet ter kakih deset minut nepremično in molče, zatopljen v premišljevanje, motril podobo. Nato se, premagujoč solze, obrne k meni in zašepeta: „Hvala ti, oče!“ ter globoko presunjen odide.

Pogled križanega Odrešenika je dobrega zamorca pretresel bolj kot najboljša pridiga. Spoznal je, koliko je Jezus prestal za nas, zlasti še zanj, ubogega zamorca, ki je bil še pred kratkim zakopan v tmine poganstva in malikovalstva.

Nabirajte znamke.

Marsikdo bi v izdatni meri pomagal misijonom, pa ne more, ker živi v revnih razmerah. Ali se kaj spomniš, da bi mogel z nabiranjem znamk mnogo pomagati? Tako pa mečeš znamke proč, ker ne veš, kakšno ceno imajo, čeprav so obrabljene. S takimi znamkami moreš sodelovati pri reševanju duš ubogih zamorcev.

Dragi čitatelji, čeprav niste nastavljeni v kaki veletrgovini, vendar morete na lahek način mnogo pomagati misijonom. Morebiti imaš prijatelja, ki mnogo dopisuje, ali poznaš kakega trgovca, ki bi ti prepustil obrabljene znamke, ki bi jih sicer pometal v ogenj ali med smeti.

Torej hitro na delo! In ko boste zbrali precejšnje število, pošljite jih Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, Metelkova 1.

Drži se sledečih navodil:

Shrani vsako znamko, najsi bo jugoslovanska ali pa iz drugih držav, kajti vsaka je uporabna. — Ne trgaj znamke od papirne podloge, ampak vse skupaj izstriži. — Pazi, da ne raniš znamkam zobčastega roba, zato odstriži z znamko vred tudi za prst na široko papirnato podlogo. — Bolj redke znamke spravi v posebno kuverto ali v kako škatljico, in to zlasti znamke, ki so bile tiskane za kako posebno priliko, ali so zelo stare in z zgodovinskimi napisi. — Pazi, da se nabrane znamke ne zapraše in ne zmočijo. — Ako nam pošlješ znamke po pošti, pošlji jih vedno več skupaj in zapiši zunaj na omot: „Tiskovina“. Zavoječek vedno frankiraj!

Kdor daruje miloščino 90 Din, pripomore ubogemu zamorčku do milosti sv. krsta.

Vsak, tudi najmanjši dar v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

NOVO!

VIR NEDOLŽNEGA VESELJA

Tri lepe igrice za prvoobhajance, z dvema slikama in lepo opremo.

CENA S POŠTNIINO 7 DIN.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.
